

ikke yder den Sikkerhed, som det er vor Pligt at sørge for, at det yder. Det er af den Grund, at jeg troer, at det nødvendigen maa forandres, og jeg mener hermed at have godtgjort, at det ikke er af et reent Lune, naar jeg og Andre slutte os til et Forslag som det foreliggende til § 1, men at der er en virkelig Nødvendighed tilstede for os til at gjøre det, og at vi have gode Grunde dertil. De Mangler ved Lovforslaget, som foranledige os til at slutte os til Vædringsforslaget, ere hermed tydelig angivne. — Derimod tilstaaer jeg, at alle Hensyn til muligt Overflud eller Deficit stille sig for mig som meget uklare. Der tales herved undertiden, som om det var ganske forskellige Personer eller ganske forskellige Autoriteter, hvorom der var Spørgsmaal, naar der tales om Anstalterne og om Statskassen. Men det er og bliver dog tilsidt den samme Person. Anstalten og Statskassen ere forsaavidt naturligtvis tilsidt ganske den samme Person, hvad enten Overfludet saa staaer paa et Blad og Underfludet paa et andet Blad; de blive til Syvende og Sidst lige rige og fattige, hvad enten man opfører Overfludene og Underfludene skriftligt eller ikke. Det er dette, som jeg kalder Bogholderispørgsmaalet. Man kan jo ivoerligt ogsaa gjerne lade Phantasien gaae langt ud i Fremtiden og ved Siden af det Reelle, som jeg nu allerede har paavist, see paa, hvorledes Forholdet da vil stille sig. Denne Fremtid vil endda neppe i det Hele være saa fjern, som den høitærede Finantsminister fremstillede den for os; thi 70 Aar kunne maaskee vel være en passende Tid for Afslutningen af Livrenteanstalten og for Afslutningen af de pligtige Interessenters Afdelinger, men de ere vistnok et for langt Tidsrum for Livsforsikringsanstaltens Afslutning. Det vil da ganske rigtig, naar de nuværende Anstalter løbe ud, hvis Vædringsforslaget under Nr. 1 til § 1 vedtages, vise sig, at det Overflud, som da er tilstede, er frit, saa at Statskassen kan tage det, trække det ind og benytte det, som den vil, idet man ikke da har bundet sig ved Loven til, at det vedblivende skal være inddraget i Statskassen og vedblivende være i Anstaltens Besiddelse. Lad os forudsætte, at det gaaer os saa lykkelig, som

man blot vel kan ønske sig, og at den nye Anstalt floreder, saa at den faaer dannet sig tilstrækkelige Fonds. Det vilde dog i saa Fald være overordentlig ubensigtsmæssigt, om man fuldkomment havde fraskrevet sig Retten til at drage en saa betydelig Sum, som den er, der er stillet os i Udsigt som Overflud fra de nuværende Anstalter, ind i Statskassen. Men jeg tilstaaer, at, naar jeg tidligere har talt om Vædringsforslagets reelle Betydning, da har jeg egentlig ikke tænkt paa, hvad der laa i en saa fjern Fremtid, og hvad der let senere kunde ændres ved Lov, hvorfor jeg ikke vilde kunne tillægge det nogen stor Vægt nu.

Til den ærede Ordfører skal jeg kun bemærke, at hans stærke Udtalelse om Uoverensstemmelsen mellem Vædringsforslaget under Nr. 1 og Slutningsparagrafen ikke ramte mine tidligere Bemærkninger eller, saavidt jeg kan see, ialfald ramte urigtig. Jeg havde nemlig kun overfor den ærede Finantsminister bemærket, at den nye Anstalt ikke vilde, som han meente, ved Vædringsforslaget under Nr. 1 blive udsat for nogen Fare ved en Overførelse til den fra de ældre Anstalter af mere eller mindre gunstige Interessenter, idet der aldeles ikke var Tale om nogen saadan Overførelse. Der er i de Bestemmelser, som der er Spørgsmaal om at tage om nedsatte Præmier for de ældre Interessenter, slet ikke Tale om, at de Interessenter, for hvem Præmierne saaledes mulig skulle nedsættes, ville træde over fra de gamle Anstalter i den nye. Det var kun overfor den mulige Fare, for hvilken den ærede Finantsminister meente, at man vilde udsætte den nye Anstalt ved at behyrde den paa en saadan Maade, at jeg gjorde min omtalte Indvending. Hvorvidt de ældre Anstalter bør overtage den formeentlig ikke meget store Risiko ved den foreslaede Nedsættelse, omtalte jeg slet ikke; det laa slet ikke i min Tankegang at berøre det Spørgsmaal

Ordføreren: Nei, men det laa i min Tankegang at gjøre opmærksom paa, at man ikke, naar man saaer hen til Slutningsparagrafen og Vædringsforslaget til den, opnaaede det ved Vædringsforslaget under Nr. 1, som man meente at opnaa derved, nemlig at holde